

УДК 351.741:342.7

DOI <https://doi.org/10.32849/2663-5313/2020.7.34>**Андрій Танько,**

канд. юрид. наук, майор поліції,

докторант відділу організації освітньо-наукової підготовки

Харківського національного університету внутрішніх справ

СТРАТЕГІЧНІ ЗАВДАННЯ ТА ФОРМИ ДІЯЛЬНОСТІ ОРГАНІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ ЯК СУБ'ЄКТА РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ І СВОБОД ЛЮДИНИ

Показано тісний взаємозв'язок між завданнями служб поліції та формами її діяльності, що визначає широкий спектр форм діяльності поліції. Визначено, що форми діяльності Національної поліції – це зовнішня сукупність однорідних дій різних підрозділів та окремих посадових осіб цього органу державної влади, що забезпечує просування конкретних професійних завдань, спрямованих на підтримку громадського порядку як основи громадської безпеки, захист прав і свобод.

З'ясовано, що форми діяльності поліції характеризуються певною уніфікованістю, оскільки діяльність цих органів з виконання завдань із захисту прав людини відбувається лише у визначених законом формах. Найпоширеніша форма діяльності різних підрозділів та органів Національної поліції визначається як поліцейський захід, дія або сукупність запобіжних заходів, які обмежують певні права і свободи людини і використовуються поліцією відповідно до закону для забезпечення реалізації повноваження поліції.

Існують різні види заходів поліції: заходи реагування на правопорушення, визначені Кодексом України про адміністративні правопорушення, Кримінально-процесуальним кодексом України; профілактичні та примусові заходи щодо захисту прав і свобод людини, запобігання загрозам громадській безпеці та порядку; а також інші заходи, визначені окремими законами. На основі аналізу діяльності Національної поліції визначено, що форми її роботи не обмежуються поліцейськими заходами, визначеними в законодавчих рамках України.

Нині поліція заохочує нові сфери та форми усунення суспільної небезпеки, забезпечуючи тісну співпрацю з поліцією та соціальними установами, надання громадянам допомоги службами поліції, а також соціальну допомогу та соціальну підтримку. Існують такі форми діяльності, як поліцейські служби, орієнтовані на потреби населення, форми юридичної освіти (квести про права людини, вебінари, навчальні лекції для неповнолітніх), форми співпраці з місцевими громадами та громадськими об'єднаннями, форми громадського контролю у формі «гарячих ліній» і «ліній допомоги» тощо.

Ключові слова: цілі сталого розвитку, безпечне соціальне середовище, права і свободи людини, форми діяльності Національної поліції, поліцейський захід, поліцейська послуга.

Постановка проблеми. Вплив численних соціально-економічних, політичних, правових, техногенно-екологічних чинників сучасного глобалізованого світу на рівень захищеності людини у суспільстві зумовлює необхідність суттєвої трансформації завдань і форм діяльності всього сектору внутрішньої безпеки України для зосередження зусиль усіх правозахисних державних інституцій, зокрема й органів Національної поліції, на підтримання безпечного середовища життєдіяльності як основи соціально-правового забезпечення людини на території України, а також створення ефективної системи захисту прав і свобод людини, охорони

внутрішньої безпеки в умовах загострення проблем і викликів сучасного суспільства.

Підвищення в Україні рівня соціальних ризиків, соціальна нестабільність, поширення у суспільстві випадків насильства та дискримінації вимагають від служби Національної поліції системного реагування, впровадження нових, подекуди нестандартних форм діяльності, опанування працівниками поліції сучасними видами взаємодії з населенням, проведення інноваційних заходів, які забезпечують залучення громади до підтримання суспільної безпеки тощо.

Стан дослідження проблеми. Дослідження аспектів оновлення завдань і форм

правозахисної діяльності в Україні в контексті визначення нових методологічних та організаційно-методичних засад діяльності Національної поліції здійснювали науковці В. Авер'янов, О. Батраченко, О. Безпадова, Ю. Битяк, В. Бесчастний, В. Гаращук, І. Голосніченко, С. Гончарук, М. Гурковський, С. Гусаров, О. Джафарова, С. Єсімов, В. Заросило, Є. Зозуля, М. Іншин, Д. Калаянов, З. Кісіль, І. Кириченко, А. Клочко, О. Ключев, В. Колпаков, А. Комзюк, П. Коптев, Н. Матюхіна, О. Музичук, В. Олефір, В. Олуйко, В. Ортинський, О. Остапенко, В. Петков, В. Рижих, А. Румянцева-Козовник, В. Серета, О. Соколенко, А. Стародубцев, І. Сурай, С. Шатрава, В. Шкарупа та інші.

Аналіз праць вчених засвідчує, що досліджувана проблема залишається не вичерпаною в умовах продовження реформування системи внутрішньої безпеки України, наближення її до європейських вимог, пошуку нових форм діяльності із захисту прав і свобод людини, зокрема в галузі надання поліцейських послуг населенню.

Мета статті – визначити і охарактеризувати стратегічні завдання та основні форми діяльності органів Національної поліції України як важливого суб'єкта втілення ключових положень державної політики в аспекті забезпечення прав і свобод людини у суспільстві.

Мета реалізується через такі завдання:

– на основі аналізу законодавчої бази України уточнити стратегічну спрямованість діяльності Національної поліції в умовах посилення суспільної уваги до захисту прав і свобод людини;

– охарактеризувати форми роботи працівників Національної поліції України відповідно до мети і завдань діяльності цієї державної інституції;

– розкрити інноваційний характер форм взаємодії поліції з громадою, залучення населення до активного підтримання безпеки та порядку за місцем проживання, популяризації ідей рівності і недискримінації серед молодого покоління тощо.

Наукова новизна дослідження полягає в уточненні стратегічних завдань і відповідних їм форм роботи поліції як важливого органа, що забезпечує реалізацію політики держави із захисту прав і свобод людини в умовах зростання сучасних соціальних викликів і поширення соціально-правових проблем в Україні.

Виклад основного матеріалу. Стратегічна спрямованість діяльності Національної поліції України визначена в низці норма-

тивно-правових документів, серед яких: Конституція України, Закон «Про Національну поліцію» (2015), інші закони України, акти Президента України та постанови Верховної Ради, акти Кабінету Міністрів України й подібні нормативно-правові документи, зміст яких стосується організації роботи цієї державної служби.

Визначаючи стратегічні завдання та основні форми діяльності органів Національної поліції України, слід наголосити, що на сучасному етапі розбудови України відбувається суттєва зміна стратегічної спрямованості всіх правозахисних інституцій, пов'язана з інтеграцією України в європейський простір.

Основні цільові орієнтири такої перебудови сфери внутрішньої безпеки окреслені в Національній доповіді «Цілі сталого розвитку: Україна» (2017), де у підрозділі «Мир, справедливість та сильні інститути» визначено завдання та індикатори, що свідчать про динаміку створення в Україні безпечного середовища. Серед них є й безпосередньо пов'язані з роботою Національної поліції, зокрема скоротити поширеність насильства; збільшити виявлення постраждалих від торгівлі людьми та всіх форм експлуатації; підвищити рівень довіри до суду та забезпечити рівний доступ до правосуддя; скоротити незаконний обіг зброї; боєприпасів і вибухових матеріалів; скоротити масштаби корупції тощо [1].

Очевидно, що досягнення основної мети сталого розвитку України, що забезпечується розбудовою миролюбного і демократичного суспільства, де доступ до правосуддя та реалізація своїх прав і свобод кожною людиною у спеціально створених і орієнтованих на потреби населення інституціях є безперешкодними та мобільними, здебільшого залежить від вирішення зазначених вище стратегічних правозахисних завдань.

У Стратегії державної кадрової політики на 2012-2020 роки наголошується, що місія Міністерства внутрішніх справ України й органів Національної поліції полягає у створенні безпечного середовища життєдіяльності, що підтримується орієнтованою на потреби населення роботою правоохоронних органів, їх мобільним і компетентним реагуванням на події, які загрожують особистій чи публічній безпеці, усуненням дії небезпечних чинників на життя людей, залученням громади до активної участі у підтриманні суспільного порядку як основи безпеки населення України [2].

Як зазначають вітчизняні дослідники М. Гурковський і С. Єсімов, діяльність поліції із захисту прав і свобод людини прони-

зує цілісний комплекс покладених на неї завдань, зумовлюючи і конкретизуючи їх, а всі завдання загалом виступають як похідні від головного завдання – захисту прав і свобод людини та суспільства [3, с. 173].

Дійсно, аналізуючи Закон України «Про Національну поліцію» [4], можна стверджувати, що основною метою роботи цієї державної інституції є забезпечення прав і свобод людини, захист інтересів суспільства і держави, протидія злочинності та підтримка національної безпеки України. Як уточнює З. Кісіль, діяльність Національної поліції, зокрема, спрямовано на посилення законності і комунікативно-правової культури органу поліції завдяки удосконаленню підходів до організації правозахисної діяльності.

Суттєвим завданням поліцейської діяльності визначено й сприяння державотворенню, зміцнення службової дисципліни, контролю і відповідальності [5, с. 123]. Слід наголосити, що робота Національної поліції має забезпечувати тісну взаємодію з громадою у напрямі надання послуг із допомоги особам, які внаслідок соціально-економічних або особистісно-психологічних причин чи складних життєвих ситуацій їй потребують [4].

Виходячи з розмаїття окреслених завдань, можна стверджувати, що правоохоронна діяльність Національної поліції України в галузі підтримання правопорядку та забезпечення суспільної безпеки є системою дій, які реалізує цей державний орган у різних формах діяльності.

Тісний взаємозв'язок між завданнями роботи поліції і формами її діяльності визначається у науці. Так, характеризуючи форми діяльності органів системи внутрішньої безпеки, О. Бандурка пов'язує їх суть із зовнішніми виявами державної влади, за сприяння яких організовується і практично здійснюється виконання завдань цих правозахисних інституцій [6, с. 78]. Так само і М. Ковалів визначає форму діяльності органів внутрішніх справ як зовнішній вияв сукупності спільних за видом і суттю службових дій, що забезпечують досягнення правоохоронних завдань і реалізацію функцій державної влади в галузі захисту прав людини [7, с. 45].

Як зазначається у наукових джерелах, широкий діапазон форм діяльності поліції залежить від численної кількості завдань і напрямів діяльності цієї служби [3, с. 173]. При цьому наголошується, що форма залежить від конкретних напрямів правоохоронної діяльності Національної поліції, оскільки саме ці напрями, поєднуючись у систему дій, складають зміст цієї чи іншої форми [8, с. 6].

Слід зауважити, що окрім значного кола професійних завдань і напрямів роботи, розмаїття форм поліцейської діяльності детермінує існування різноманітних її видів, а також наявність різних органів і структур, які за суттю свого адміністративно-правового призначення та особливостей організації не можуть працювати однаково. Так, організаційну структуру Національної поліції складає центральний орган управління поліцією, до складу якого входять організаційно поєднані структурні підрозділи, які забезпечують діяльність керівника поліції та виконання покладених на поліцію завдань [4], а також територіальні органи поліції, структуру яких затверджує керівник поліції за погодженням із МВС України, виходячи з наявності відповідних державних чи регіональних ресурсів і різноманітних потреб населення.

Очевидно, що форми діяльності центрального органу та підрозділів поліції на місцях будуть відрізнятися за видом і суттю, хоча їх мета є спільною і полягає у захисті прав і свобод людини та підтриманні внутрішньої безпеки. Крім того, у службі Національної поліції існують окремі служби (кримінальна поліція, патрульна поліція, органи досудового розслідування, поліція охорони, спеціальна поліція, поліція особливого призначення), діяльність яких є різноаспектною і спрямованою як на задоволення потреб різних верств населення і суспільних угруповань, так і на вирішення правозахисних проблем держави.

Згідно з Положенням про підрозділи поліції особливого призначення, у службі Національної поліції існують підрозділи, на які покладено виконання специфічних завдань і функцій, у складі яких створюються відділення, взводи, роти швидкого реагування, призначені для безпосереднього проведення спеціальних поліцейських операцій із припинення злочинів, пов'язаних із високим ступенем суспільної небезпеки та вчиненням збройного опору, здійсненням інших заходів у сфері протидії злочинності [9].

Виходячи з існування у структурі поліції різних за призначенням і адміністративною організацією органів і структурних підрозділів поліції, а також зважаючи на вказаний вище тісний зв'язок між завданнями, напрямами, суб'єктами і формами її роботи, можна стверджувати, що форми діяльності Національної поліції є зовнішнім виявленням сукупності однорідних дій різних відділів, підрозділів та окремих працівників цього державного органу, що забезпечує досягнення конкретних професійних завдань,

спрямованих на підтримання суспільного порядку як основи суспільної безпеки, захисту прав і свобод усіх верств населення.

В науці існують різні, хоча й споріднені погляди на класифікацію форм діяльності Національної поліції. Залежно від призначення такої діяльності визначають правозастосовну, організаційну, виховну, правоохоронну форми діяльності поліції щодо забезпечення прав і свобод людини та громадянина [3, с. 174]. Форми роботи поліції з адміністративно-правового забезпечення публічної безпеки та порядку групують за змістом діяльності, виокремлюючи форми участі у формуванні державної політики в сфері забезпечення публічної безпеки та порядку; превентивної діяльності; форми провадження у справах про адміністративні правопорушення; форми охоронної діяльності; форми контрольної діяльності [5, с. 7–9].

Разом із визнанням незаперечного факту, що форми поліцейської діяльності є дуже різноманітними разом із різноаспектними її завданнями і напрямками, спираючись на твердження А. Румянцевої-Козовник, можна наголосити, що формам поліцейської діяльності притаманна певна унітарність, оскільки діяльність цих органів щодо виконання правозахисних завдань відбувається в межах лише тих форм, які встановлені законом [10, с. 117].

Аналіз нормативного законодавства України дає підстави для твердження, що найбільш загальною формою діяльності різних підрозділів та органів Національної поліції є поліцейський захід, що визначається в Законі «Про Національну поліцію» як «дія або комплекс дій превентивного характеру, що обмежує певні права і свободи людини та застосовується поліцейськими відповідно до закону для забезпечення виконання покладених на поліцію повноважень» [4].

Слід наголосити на універсальності і специфічності цієї форми поліцейської діяльності, яка «застосовується виключно для виконання повноважень поліції» [4]. Поліцейський захід має такі ознаки як законність (відповідність нормативному законодавству), необхідність (не можливість вжити інший захід, максимальна відповідність ситуації), пропорційність (заподіяні обмеження прав і свобод людини або шкода інтересам держави не перевищують прогнозованих ризиків створеної загрози) та ефективність (забезпечує повноцінне виконання повноважень поліції).

Існують різні види поліцейських заходів, серед них заходи реагування на правопорушення, визначені Кодексом України про адміністративні правопорушення, Кримі-

нальним процесуальним кодексом України; превентивні заходи і заходи примусу для охорони прав і свобод людини, запобігання загрозам публічній безпеці і порядку; а також інші заходи, визначені окремими законами.

В різних службах і підрозділах застосовуються відповідні їх основним завданням і функціям заходи. Так, підрозділи поліції особливого призначення, робота яких спрямована на вирішення складних завдань, пов'язаних із підтриманням суспільної безпеки, застосовують згідно положення, що регламентує їх діяльність, превентивні заходи та заходи примусу – у випадках та в порядку, визначених законодавством України [9].

Слід підкреслити, що, хоча деякі поліцейські заходи і мають обмежувальну дію, згідно зі стратегічною спрямованістю діяльності поліції «забезпечення верховенства права, справедливе правосуддя та надання громадянам рівного доступу до правової допомоги є основою інституційної стабільності та наступності, що формують відносини довіри як наріжний камінь моделі розвитку України» [1].

Наголошу, що кожен із поліцейських заходів має свою складну природу, свій вигляд і засоби, що обираються поліцейським залежно від ситуації. Превентивні заходи, наприклад, згідно із Законом «Про Національну поліцію» [4] полягають у перевірці документів, опитуванні особи, поверхневій перевірці і огляді, зупиненні транспортного засобу, обмеженні пересування особи, проникнення до житла, застосування технічних приладів і технічних засобів, поліцейському піклуванні тощо.

У науковій літературі визначаються й такі форми превентивної діяльності Національної поліції України як діагностичні і моніторингові заходи щодо виявлення причин і умов здійснення адміністративних правопорушень; заходи підтримання і підвищення рівня публічної безпеки та порядку; заходи щодо моніторингу оперативної обстановки в державі, аналізу і узагальнення результатів та ефективності поліцейської діяльності; цілодобове патрулювання території обслуговування для підтримання належної охорони громадського порядку; заходи, спрямовані на усунення загроз життю та здоров'ю фізичних осіб і публічній безпеці; заходи із запобігання та припинення насильства в сім'ї тощо [8, с. 7–8].

Слід наголосити, що форми діяльності Національної поліції не обмежуються визначеними у нормативно-правовій базі України поліцейськими заходами. Зважаючи на широкий спектр стратегічних завдань цієї

державної служби, форми її роботи стають більш варіативними.

У науці форми роботи поліції навіть класифікуються на правові, встановлені у нормативно-правових актах і які зумовлюють виникнення юридичних наслідків, і неправові, що є більш варіативними і не мають юридичних наслідків, хоча й здійснюються у виключно правовому полі, виключаючи незаконні дії працівників поліції [3, с. 173]. Правові форми є більш формалізованими і становлять основу діяльності Національної поліції, але й обмежують можливості виконання поліцейськими таких неформальних завдань як встановлення зв'язків із громадськістю, формування позитивного іміджу співробітників поліції, правова просвіта тощо.

Аналізуючи нові неформалізовані форми правоохоронної діяльності Національної поліції України з населенням, що виникли в умовах громадянського суспільства, слід виходити із нових стратегічних завдань цієї державної структури, що полягають у посиленні взаємозв'язків з громадою, залученні населення до активної участі у створенні безпечного соціального середовища. Нині в діяльності поліції заохочуються нові напрями і форми протистояння соціальним небезпекам, що передбачають тісне співробітництво працівників поліції із закладами і осередками соціальної сфери, надання громадянам поліцейських послуг на межі із соціальною допомогою і соціальним супроводом.

У Національній доповіді «Цілі сталого розвитку: Україна» з цього приводу проголошується, що виявлення всіх форм правопорушень і протидія їм засобами правоохоронних органів та організації громадянського суспільства є важливими, але не менш значущими напрямами розширення можливостей правевлаштування, посилення дієвості та цільового характеру соціальної допомоги та інструментів соціального залучення [1]. Таким чином, у роботі Національної поліції виникають такі форми діяльності як поліцейські послуги, що, як і соціальні послуги, орієнтовані на потреби населення.

Як підкреслюється дослідниками (М. Гурковський, С. Єсімов), рух до якісного, конструктивного розвитку форм роботи Національної поліції у сфері забезпечення прав і свобод людини можливий тільки тоді, коли необхідність взаємодії поліції та інститутів громадянського суспільства стане аксіомою [3, с. 173]. На жаль, однією із суттєвих проблем, що потребує реагування з боку держави, є недостатній рівень правової культури в громадах, існуючі традиції вирішення правових питань у неправовий спосіб, що стимулює поширення корупційних явищ.

Тому основні зусилля держави та її правозахисних служб мають бути спрямовані на розбудову системи надання безоплатної правової допомоги та посилення правової спроможності громад. Державної підтримки та поширення варті і форми правового просвітництва, а також досвід підвищення якості надання правових послуг населенню [1]. Тому актуальності набувають такі форми правової просвіти населення як бесіди, просвітницькі лекції, зустрічі поліцейських із громадою, правові консультації, телевізійні програми та інтерв'ю.

Співробітники служби поліції мають впроваджувати інноваційні форми взаємодії з населенням, вирішуючи нові просвітницькі завдання і функції, підтримувати позитивний імідж цієї державної служби серед громадськості, співпрацювати з закладами освіти і громадськими організаціями з метою розширення меж правової просвіти, створення нових межових форм поліцейської діяльності, таких як правозахисні квести, вебінари, просвітницькі лекції для неповнолітніх тощо. Підкреслю, що забезпечення виконання просвітницьких завдань вимагає не лише оновлення окремих форм і методів діяльності працівників поліції, а й докорінної трансформації якісного підходу до всієї організаційно-правової концепції роботи Національної поліції з населенням.

Нині громадськість активно залучається до перезавантаження методології поліцейської діяльності, вироблення форм включеної взаємодії населення з представниками закону для створення безпечного суспільства для всіх. Різні форми участі громадян у підтриманні громадського порядку закарбовані у нормативному законодавстві України, зокрема у Законі України «Про участь громадян в охороні громадського порядку і державного кордону», в якому проголошується можливість створення громадських формувань як форм заохочення населення до підтримання громадського порядку, дії яких координуються, зокрема, органами внутрішніх справ у вигляді спільного патрулювання, залучення до участі в заходах правоохоронних служб, спрямованих на боротьбу з окремими видами правопорушень (ст. 6) [11].

Окрім зазначених вище форм співпраці служби поліції з громадою, в умовах демократичного суспільства великого значення набувають форми громадського контролю за діяльністю служби поліції. У Законі «Про Національну поліцію» вказано, що діяльність цього органу держави, як і окремих її служб і підрозділів, має бути прозорою [4]. Тому й різні види діяльності поліції мають

бути відкритими для форм державного і громадського контролю, що на практиці забезпечить найвищий рівень реалізації прав і свобод індивіда, визнання пріоритетності інтересів і потреб людини у соціумі.

Для забезпечення державного контролю ефективності роботи поліції відповідно до чинного законодавства створені спеціальні структури (підрозділи штабів і служби внутрішньої безпеки, інспекції з особового складу), до повноважень яких входить застосування різноманітних форм контролю, таких як планові і раптові перевірки, інспектування, комплексні відпрацювання недоліків і надання практичної допомоги.

Посиленню законності в роботі правоохоронних органів сприяє також їх обов'язкове реагування на заходи прокурорського контролю, приписи судових інстанцій, інші контролюючі дії [12, с. 8]. Закладений у діяльності Національної поліції принцип прозорості реалізується й завдяки пріоритетності у формах її роботи, що спрямовані на служіння потребам громадян, ефективність яких оцінюється у тісній взаємодії з населенням, співпраці з територіальними громадами та громадськими об'єднаннями на засадах партнерства і відповідно до чинного законодавства України, зокрема у вигляді «гарячих ліній» і «телефонів довіри», вільного спілкування та отримання зворотного зв'язку від населення в соціальних мережах тощо.

Висновки

Отже, дослідження нормативно-законодавчого забезпечення та науково-практичної розробки діяльності Національної поліції України дозволило визначити і охарактеризувати стратегічні завдання та основні форми діяльності органів Національної поліції України як державної служби із забезпечення прав і свобод людини у суспільстві. Так, було встановлено, що:

– стратегічна спрямованість діяльності Національної поліції в умовах посилення суспільної уваги до захисту прав і свобод людини полягає в орієнтуванні дії цієї державної інституції на вирішення завдань, що мають світове значення для безпеки людства й закарбовані у документах міжнародного рівня.

Серед таких завдань, що накреслені як орієнтири досягнення міжнародних цілей сталого розвитку, безпосередньо стосуються роботи поліції такі як зменшення рівня насильства; профілактика торгівлі людьми та всіх форм експлуатації; підвищення рівня довіри населення до правозахисної діяльності, забезпечення рівного доступу до правосуддя; протидія незаконному обігу зброї; скорочення масштабів корупції тощо.

Тому й основні завдання Національної служби поліції України полягають у створенні безпечного середовища для життя людини, що забезпечується орієнтованою на потреби громадян діяльністю правоохоронних структур, їх ефективною превентивною діяльністю щодо усунення суспільних небезпек, включенням у підтримання суспільного порядку громади та активістів;

– характеризуючи форми роботи працівників Національної поліції України відповідно до стратегічної спрямованості діяльності цієї державної інституції, вкажу на тісний взаємозв'язок між завданнями роботи служби поліції і формами її діяльності, що зумовлює широкий діапазон форм діяльності поліції, спрямованих на підтримання суспільного порядку як основи суспільної безпеки, захисту прав і свобод усіх верств населення;

– найбільш загальною формою діяльності різних підрозділів та органів Національної поліції є поліцейський захід – дія або комплекс дій попереджувально-профілактичного характеру, що обмежує певні права і свободи особи та застосовується для забезпечення суспільного порядку виключно у межах законності;

– натепер у роботі поліції поширюються інноваційні за характером форми взаємодії з громадою, залучення населення до підтримання порядку за місцем проживання, правового просвітництва та популяризації ідей рівності і недискримінації серед молодого покоління тощо; заохочуються нові напрями і форми протистояння соціальним небезпекам, які передбачають тісне співробітництво працівників поліції із закладами і осередками соціальної сфери, надання громадянам поліцейських послуг на межі із соціальною допомогою і соціальним супроводом, поширення форм громадського контролю ефективності діяльності поліції.

На мою думку, перспективним напрямом подальшої розробки порушеної проблематики є детальний аналіз та класифікація нових форм правового просвітництва населення в роботі Національної поліції України.

Список використаних джерел:

1. *Цілі сталого розвитку: Україна*. Національна доповідь. Міністерство економічного розвитку і торгівлі України. Київ, 2017. 176 с.
2. Про Стратегію державної кадрової політики на 2012-2020 роки : Указ Президента України від 01.02.2012 № 45/2012.
3. Гурковський М.П., Єсімов С.С. Основні форми та методи діяльності поліції у сфері забезпечення прав людини та громадянина України.

Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. 2016. № 4. С. 171–186.

4. Про Національну поліцію : Закон України від 02.07.2015 № 580-VIII. *Відомості Верховної Ради України*, 2015. № 40–41. С. 1970.

5. Кісіль З.Р. Адміністративно-правовий статус працівника міліції як фактор протидії професійній деформації. *Південноукраїнський правничий часопис*, 2008. № 2. С. 123–126.

6. Бандурка О.М. *Основи управління в органах внутрішніх справ України: теорія, досвід, шляхи удосконалення*. Харків : Основа, 1996. 398 с.

7. Ковалів М.В. *Основи управління в органах внутрішніх справ* : навч. посіб. Львів : ЛьвДУВС, 2010. 329 с.

8. Батраченко О.В. *Форми правоохоронної діяльності Національної поліції щодо забезпе-*

чення публічної безпеки та порядку в державі. Філософія права. 2016. № 2. С. 5–10.

9. Про затвердження Положення про підрозділи поліції особливого призначення : Наказ Міністерства внутрішніх справ України від 04.12.2017 № 987.

10. Румянцева-Козовник А.В. *Форми та методи адміністративної діяльності органів внутрішніх справ з охорони прав дитини. Європейські перспективи.* 2014. № 3. С. 116–122.

11. Про участь громадян в охороні громадського порядку і державного кордону : Закон України від 04.11.2018 № 1835-III.

12. Гусаров С.М. *Захист прав та свобод людини і громадянина в діяльності органів внутрішніх справ України. Вісник Академії управління МВС*, 2008. № 4. С. 6–15.

Andrii Tanko. The strategic tasks and main forms of activity of the National Police of Ukraine as a subject of implementation of state policy in the field of ensuring human rights and freedoms

The article identifies and characterizes the strategic tasks and main forms of activity of the National Police of Ukraine as an important state institution, which is entrusted with the mission of implementing the key provisions of national policy in maintaining public order, human rights, and freedoms protection in society.

According to the analysis of international and domestic laws and regulations, it is proved that the strategic tasks of the National Police are to create a safe living environment, supported by population's needs-oriented work of law enforcement agencies, their mobile and competent response to events that threaten personal or public safety, elimination of dangerous factors for people's lives, community involvement in active participation in maintaining public order as a basis for the security of the population of Ukraine.

The close correlation between the tasks of the police service and the forms of its activity is shown, which determines a wide range of forms of police activity. It is determined that the forms of activity of the National Police are an external set of homogeneous actions of different departments, units and individual officers of this state authority, which ensures the promotion of specific professional tasks aimed at maintaining public order as the basis of public safety, rights and freedoms protection.

It is clarified that the forms of police activity are characterized by certain unitarity, as the activities of these bodies to perform human rights protection tasks take place only within the forms fixed by law. The most common form of activity of various units and bodies of the National Police is defined as a police measure as an action or set of preventive measures that restrict certain human rights and freedoms and is used by police according to the law to ensure the implementation of police powers.

There are different types of police measures, such as follows: measures to respond to offenses, defined by the Code of Ukraine on Administrative Offenses, the Criminal Procedure Code of Ukraine; preventive and coercive measures to protect human rights and freedoms, prevent threats to public safety and order; as well as other measures specified by separate laws. Based on the analysis of the National Police's activities, it is determined that the forms of its work are not limited to the police measures specified in the legal framework of Ukraine.

Nowadays the police encourage new areas and forms of offsetting the social danger, providing close cooperation with police and social institutions, providing citizens with police services as well as with social assistance and social support. There are such forms of activity as police services focused on the population's needs, forms of legal education (human rights quests, webinars, educational lectures for minors), forms of cooperation with local communities and public associations, forms of public control in the form of "hotlines" and "helplines", etc.

Key words: Sustainable development goals, safe social environment, human rights and freedoms, forms of the National Police's activities, police measure, police service.